

Győri Ítéltábla

Az ügy száma: Mf.V.30.029/2023/8.

Felperes: Felperes1

cím9

Felperes jogi képviselője: dr. Fekete Bálint ügyvéd

(cím8)

Alperes: alperes2

cím10

Alperes jogi képviselője: törvényes képviselő2 törvényes képviselő

cím10

A per tárgya: jogviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezménye
és sérelemdíj megfizetése

Az elsőfokú bíróság neve és fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Győri Törvényszék, 62.M.70.116/2021/63.

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

Alperes, 64.

Í t é l e t

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Az ítéltábla kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 165.100 (százhatvanötezer-egyszáz) forint másodfokú perköltséget.

Az ítéltábla kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a „NAV Bírósági határozatban megállapított eljárási illeték bevételi számla” megnevezésű 10032000-01070044-09060018 számú költségvetési számlára 445.069 (négy száznegyvenötezer-hatvankilenc) forint fellebbezési eljárási illetéket.

A fizetendő illeték a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését és a bírósági ügyszámot, valamint az alperes adószámát is.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A másodfokú bíróság által irányadónak tekintett tényállás szerint az alperes uszodai kisegítő munkakörben foglalkoztatta a felperest a 2018. december 3-án kötött határozatlan idejű munkaszerződés alapján.

[2] Az alperes 2019. július 23-án kelt és aznap közölt munkáltatói szabályzatban tájékoztatta munkavállalóit arról, hogy a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) valamint a keresőképtelenség és a keresőképeség orvosi elbírálásáról és annak ellenőrzéséről szóló 102/1995. (VIII.25.) Kormányrendelet alapján a munkáltatót a betegség és keresőképtelenség tényéről haladéktalanul tájékoztatni kell.

[3] A felperes első gyermeke 2019. augusztus 2-án született, amelyre tekintettel 2019. december 16-tól fizetés nélküli szabadságon volt, és 2021. augusztus 2-ig gyermekgondozási díjban részesült.

A felperes 2021. július 12-én az alperestől az első gyermek hároméves koráig járó gyermekgondozást segítő ellátás (GYES) igényléséhez munkáltatói igazolást kért, amelyet az alperes kiállított.

[4] A felperes 2021. július 19-én terhes szakrendelésen és ultrahang vizsgálaton vett részt, mivel második gyermekét várta. A kezelőorvos dokumentálta, hogy a felperesnél jelentkező panaszokra tekintettel várható, hogy a terhesség veszélyeztetett lesz. A felperes erről 2021. július 27-én telefonon tájékoztatta az alperest, tanúl személyi asszisztensnek elmondta, hogy novemberre várja második gyermekét, és 2021. augusztus 3-ától várhatóan keresőképtelen lesz.

[5] 2021. augusztus 2-án, a szakrendelésen való megjelenés alkalmával a felperes részére 2021. augusztus 1-étől veszélyeztetett terhes igazolás (táppénzjavaslat) készült, amelyet a felperes 2021. augusztus 4-én a házi orvosának átadott. Ez alapján a házi orvos őt 2021. augusztus 3-ától – véghatáridő megjelölése nélkül – 9-es kóddal keresőképtelen állományba vette, és a heti jelentésében a hatóság felé lejelentette, azonban a keresőképtelen állományba vételről az orvosi igazolás kiállítására 2021. augusztus 24-én került sor. A felperes ugyanezen a napon (2021. augusztus 24-én) átadta az alperes részére a 2021. augusztus 3-tól 16-áig terjedő keresőképtelenségére vonatkozó orvosi igazolását, amelyen a kijárási időt 10-14 óra között határozta meg az orvos. A felperes az igazolást – tanú2n keresztül – a munkáltatói jogkört gyakorló törvényes képviselő1 részére eljuttatta. tanú1 egyúttal azt is jelezte a munkáltatói jogkör gyakorlójának, hogy a felperes – a kijárási tilalom ellenére – szabadidős programokon vett részt, amit törvényes képviselő1 a felperesen telefonon számonkért. A felperes még aznap – törvényes képviselő3val való személyes találkozás alkalmával – módosított orvosi igazolást adott át az alperes részére, amelyen a kijárási időt 7 órától 22 óráig terjedő időtartamban határozta meg az orvos. A megbeszélésről az alperes hozzájárulásával hangfelvétel készült.

[6] 2021. augusztus 24-én, a megbeszélést követően a munkáltatói jogkört gyakorló törvényes képviselő1 a felperes részére több e-mail-t küldött, melyben arról tájékoztatta, hogy a keresőképtelenségére vonatkozó orvosi igazolását nem fogadja el. Az alperes kifogásolta, hogy a felperes a munkába állítását nem kérte, jelezte, hogy a felperessel szemben feljelentést készített bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja miatt a nem megfelelő orvosi igazolás, mint okirat felhasználása miatt. A munkáltatói jogkör gyakorlója a felperes magatartását méltatlannak minősítette, és jogkövető magatartásra szólította fel. Az alperes kérte az aznapi megbeszélésről készült hangfelvétel megküldését, és tájékoztatta a felperest arról, hogy az elkövetkező két napban nem lesz elérhető.

[7] A felperes 2021. augusztus 24-én hasi görcsök jelentkezése miatt kórházi ellátásra szorult, magzati tüdőérlelést segítő szteroidkezelésben részesült, majd 2021. augusztus 25-én délelőtt távozott a kórházból.

A felperes a hangfelvételt nem küldte meg az alperes részére.

[8] Az alperes a 2021. augusztus 27-én kelt azonnali hatályú felmondással a felperes munkaviszonyát 2021. augusztus 31. napjára – bizalomvesztésre hivatkozással – megszüntette. Az azonnali hatályú felmondást három okkal indokolta.

Az egyik indok szerint a felperes előzetesen, már júliusban azt közölte az alperessel, hogy a GYED lejártát követően betegszabadságra kíván menni, noha előre nem tudhatta, hogy „beteg lesz”; valamint 2021. augusztus 24-én – a munkáltatói szabályzattal ellentétesen – 21 napra visszamenőlegesen kiállított orvosi igazolást adott le; továbbá bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja merült fel a társadalombiztosítási szabályok megsértése miatt.

Az azonnali hatályú felmondás második indoka az volt, hogy a felperes veszélyeztetett terhesként nyaralt, a Balatonban fürdőzött, bevásárló körutat tett, és hegyi kiránduláson vett részt. Az alperes álláspontja szerint a veszélyeztetett terhesség ágynyugalmat jelent, a felperes a fentiek szerint kifogásolt magatartásával magzata életét veszélyeztette.

Az alperes harmadik indokként arra hivatkozott, hogy a felperes a 2021. augusztus 24-én – az alperes hozzájárulásával rögzített hangfelvételt – a megbeszéltek ellenére a részére nem küldte meg.

[9] A felperes – a törvényes határidőn belül előterjesztett –, pontosított kereseti kérelmében a jogviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeként elsődlegesen az Mt. 82. § (1) bekezdése alapján 4.309.071 forint kártérítés, másodlagosan az Mt. 82. § (1) bekezdése és az Mt. 166. § (1) bekezdése alapján 2.818.790 forint elmaradt jövedelem, és ezen összegek után 2021. szeptember 1. napjától középido arányosan számított késedelmi kamat megfizetésére kérte kötelezni az alperes A kártérítés körében 2021. szeptember 1-től október 7-ig napi 6.640,7 forint alapján 245.706 forint táppénz alapulvételével, 2021. október 8-tól 168 nap időtartamban, azaz 2022. március 24-ig napi 9486,71 forint figyelembevételével 1.593.767 forint csecsemőgondozási díj alapulvételével és 2022. március 25-től az ítélet meghozataláig napi 6.640,7 forint figyelembevételével 272.269 forint gyermekgondozás díj alapulvételével számolt. Ezen túlmenően kérte az egészségügyi szolgáltatási járulék megfizetését 2021. és 2022. évekre napi 270 forint, 2023. évre napi 320 forint alapján 2021. október 16-tól az ítélet meghozataláig 118.790 forint összegben. Az elmaradt jövedelem körében ugyanezen időszakban a 12 havi távolléti díj mértékére tekintettel 2.700.000 forint és a 118.790 forint egészségügyi járulék, összesen 2.818.790 forint megfizetését kérte.

[10] A fentiek mellett a felperes az Mt. 9. § (1) bekezdése, és a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:52. § alapján 1.500.000 forint sérelemdíjra tartott igényt az emberi méltósága – ezen belül az egészséghez, a magánélethez, a személyes adatok védelméhez és a jóhírnévhez fűződő személyiségi joga megsértése miatt. Perköltségét a csatolt megbízási szerződés alapján ÁFA-val terhelten kérte megállapítani.

[11] Kifejtette, hogy az azonnali hatályú felmondás jogellenes, mert az nem világos, nem valós és az okszerűség követelményének sem felel meg, továbbá az Mt. 29. § (4) bekezdésébe ütközően érvénytelen.

A felperes a felmondásban elsőként megjelölt indok tekintetében arra hivatkozott, hogy a munkáltatói szabályzatnak megfelelően járt el, a terhesség miatti keresőképtelenségét előzetesen jelezte. Az orvosi igazolás kiállításával kapcsolatosan felelősség nem terheli, azt a kézhezvételt követően haladéktalanul a munkáltatója rendelkezésére bocsátotta. E körben hivatkozott a koronavírus-világjárvány elleni védekezésről szóló 2021. évi I. törvény 5/A. § (1) bekezdése és a veszélyhelyzet kihirdetéséről és a veszélyhelyzeti intézkedések hatályba lépéséről szóló 27/2021. (I.29.) Kormányrendelet alapján készült, 2021. október 4-i Emberi Erőforrás Minisztérium egészségügyért felelős államtitkára körlevelére, amelynek értelmében az orvosi igazolások két hétnél hosszabb időszakot is felölelhetnek, de azokat legalább havonta egy alkalommal ki kell adni. A felperes állította, hogy ezeknek a szabályoknak is eleget tett. A fentiekből következően bűncselekmény gyanúja nem merülhet fel.

Az azonnali hatályú felmondás további indokát érintően a felperes rámutatott, hogy az alperes által kifogásolt tevékenységeket veszélyeztetett terhesként is gyakorolhatta, kezelőorvosa utasításait maradéktalanul betartotta. Az alperes nem jogosult felülbírálni a veszélyeztetett

terhesség megállapítását, erre ugyanis – a 102/1995. (VIII.25.) Kormányrendelet 6. § (3) a) pontja alapján – a kormányhivatalnál kezdeményezett eljárás keretében van lehetőség.

A felperes nem vitatta, hogy a hangfelvételt az alperes részére nem küldte meg, amit azzal magyarázott, hogy 2021. augusztus 24-én kórházba került, majd az alperes – a saját előzetes jelzése szerint – ezt követő két napban nem volt elérhető, az ezutáni napon, 2021. augusztus 27-én pedig a jogviszonyát az alperes megszüntette. Hivatkozott arra is, hogy a hangfelvétel megküldésének elmulasztásával jogszabályt nem sértett, a munkaviszonyából fakadó, lényeges kötelezettségét nem szegte meg, és nem tanúsított olyan magatartást, amely az azonnali hatályú felmondást megalapozta volna.

[12] A sérelemdíj igény körében a felperes azzal érvelt, hogy a büntetőeljárással való fenyegetés, az e-mailek tartalma, és a megbeszélések feszült hangneme benne olyan stresszhelyzetet idézett elő, ami miatt hasi görcsei alakultak ki, és kórházi kezelésben részesült. Az alperes ezen eljárása az egészséghez való jogát sértette.

A felperes arra is hivatkozott, hogy az alperes jogosulatlanul jutott a közösségi hálózaton közzétett fényképekhez, és ezzel a személyes adatok védelméhez való jogát megsértette. A magánélethez való joga sérelmét pedig az okozta, hogy az alperes nyomon követte az aktivitását a közösségi hálózaton.

[13] A felperes érvelése szerint jóhírnevét az alperes azzal sértette meg, hogy őt szándékosan elkövetett bűncselekmény elkövetésével, méltatlan magatartással, ügyeskedéssel, átveréssel vádolta, büntetett előéletre utalt, és az ezen sértő kijelentéseket tartalmazó e-maileket megküldte tanú2nak, név1nak és név2nek is.

[14] A felperes a világosság és az érvénytelenség körében tényelőadást és jogállítást nem tett.

[15] Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, azt mind jogalapjában, mind összecszerűségében vitatta, perköltségre igényt tartott.

Az alperes azzal érvelt, hogy az azonnali hatályú felmondás alapja a bizalomvesztés, melynek három okát jelölte meg, amelyek mindegyike megalapozott.

A felperes által kért szankciók körében az Mt. 166. § (1) bekezdése alapján hivatkozott az okozati összefűggés hiányára, valamint az Mt. 166. § (2) bekezdése értelmében a felperes kizárólagos és elháríthatatlan magatartására.

Az alperes álláspontja szerint a felperest táppénz és egyéb ellátás nem illeti meg. A vagyoni kártérítés összecszerűségénél kérte figyelembe venni a kifizetett nettó bért és járulékokat. Az Mt. 167. § (1) bekezdése alapján kifogásolta az előreláthatóság hiányát, ugyanis 2021. augusztus 27-én nem tudhatta, hogy a felperesnek milyen kárai merűlnek fel a későbbiekben. Az Mt. 167. § (2) bekezdése alapján a felperes vétkes közrehatására hivatkozott: a felperes a kárenyhítési kötelezettségének nem tett eleget, mert a második gyermeke születéséig, illetve

annak egy éves korát követően munkát vállalhatott volna. Emiatt az „átlagos bért” kérte levonni.

A kártérítés mértékét eltúlzottnak találta, azt 100.000 forintra kérte mérsékelni.

[16] A sérelemdíj igényt azért kérte elutasítani, mert a büntetőfeljelentésre utalás egy jogszerű magatartás kilátásba helyezésének minősül, mely nem jelent személyiségi jogsértést.

A felperes kórházi kezelése és az alperes magatartása között okozati összefüggés nincs, a felperes saját magatartása vezetett a kialakult helyzethez. Az alperes állította, hogy a felperes jó hírét nem sértette meg, a kifogásolt e-maileket olyan személyeknek küldte meg, akiknek a felperes munkaviszonyával összefüggésben munkaköri feladatai voltak.

Az alperes a sérelemdíj mértékét is eltúlzottnak találta, azt szintén 100.000 forintra kérte mérsékelni.

Indítványozta továbbá a felperes perköltségigényének csökkentését, illetőleg annak elutasítását.

[17] Az elsőfokú bíróság – a fellebbezéssel támadott – ítéletében kötelezte az alperest, hogy a jogerőre emelkedéstől számított 15 napon belül fizessen meg a felperes részére 4.063.365 forintot kártérítés jogcímén, valamint ezen összeg után 2022. szeptember 1-től középídőarányosan a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatot, továbbá 1.500.000 forintot sérelemdíj jogcímén és 1.491.535 forintot perköltség jogcímén.

Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy a Győri Törvényszék Gazdasági Hivatala külön felhívására fizessen meg 5.215 forint tanúdíjat és 85.972 forint szakértői díjat, míg az azt meghaladó 275 forint tanúdíj és 4.525 forint szakértői díj az állam terhén marad. Kötelezte továbbá a bíróság az alperest, hogy a határozat jogerőre emelkedését követő 60 napon belül fizessen meg az államnak a NAV illetékbevételei számlájára 333.802 forint feljegyzett kereseti illetéket, míg az azt meghaladó 14.742 forint illeték az állam terhén marad.

[18] Az elsőfokú bíróság határozata indokolásában rögzítette, hogy a felperes az azonnali hatályú felmondás valóságát és okszerűségét vitatta, ezért a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 237. §, 253. §, 265. § és 522. § alapján – az Mt. 78. § (1) bekezdés, az Mt. 64. § (2) bekezdése értelmében – annak bizonyítása az alperest terhelte.

Kitért arra is az elsőfokú bíróság, hogy a felperes az azonnali hatályú felmondásban meghatározott indokok világosságát vitatta, illetőleg az Mt. 29. § (4) bekezdése alapján érvénytelenségre is hivatkozott, azonban ebben a körben sem tényelőadást, sem jogállítást nem tett.

Az elsőfokú bíróság a bizalomvesztésen alapuló azonnali hatályú felmondás három indokának valóságát és okszerűségét vizsgálta.

[19] Az elsőfokú bíróság a bizalomvesztéshez vezető első indok –, azaz a felperes keresőképtelensége és annak igazolása – vonatkozásában megállapította, hogy a felperes orvosi igazolással bizonyította, hogy 2021. augusztus 3-tól keresőképtelen volt, amelyet a felperes – az egyedi körülményei folytán – előzetesen jogosult volt jelezni a munkáltatónak. 2021. augusztus 24-én – a kezelőorvos táppénzjavaslatára figyelemmel – a felperes háziorvosa a társadalombiztosítási jogszabályoknak megfelelően állította ki 21 napra visszamenőlegesen a keresőképtelenségről szóló igazolást. Az elsőfokú bíróság kitért arra, hogy az Mt. 78. § értelmében az azonnali hatályú felmondást csak a felperes kötelezettségszegése alapozhatná meg, azonban az orvosi igazolást nem a felperes állította ki, ezért ebben a tekintetben felelősségre nem vonható.

Hivatkozott a 2021. évi I. törvényre, valamint a 27/2021. (I.29.) Kormányrendelet 10. § (1) bekezdésében írtakra, mely szerint a peridőszakban a keresőképtelen állományba vételről orvosi igazolást nem kellett kiállítani, kizárólag ezen Korm.r. 5. számú melléklete szerinti „Orvosi igazolás a keresőképtelen állományban tartásról” elnevezésű nyomtatvány kitöltése volt szükséges, amelyet – ha a keresőképtelenségi állomány azt meghaladta – kéthetente kellett kiállítani és a biztosított részére átadni.

Az Emberi Erőforrások Minisztériuma 2020. március 23-ától tájékoztatót adott ki a keresőképtelenség igazolása kiállításáról a veszélyhelyzet alatt azzal, hogy a keresőképtelenség és keresőképesség orvosi elbírálásáról és annak ellenőrzéséről szóló 102/1995. (VIII. 25.) Korm.r. szerinti igazolásokat nem kell kéthetente kiállítani, azok két hétnél hosszabb időszakot is tartalmazhatnak a biztosított keresőképtelensége vonatkozásában, azonban az orvosi igazolást legalább havonta egy alkalommal kellett kiadni.

A felperes háziorvosa a felperes keresőképtelenségét a 102/1995. (VIII. 25.) Korm.r. Kormányrendelt 13. § (1) bekezdése 14. § (1) bekezdése alapján a heti jelentésében szerepeltette.

[20] Az elsőfokú bíróság – a rendelkezésre álló bizonyítékok figyelembevételével – megállapította, hogy a felperes a bejelentési kötelezettségének eleget tett, azaz 2021. július 27-én az alperest a várható keresőképtelenségéről telefonon tájékoztatta, majd a társadalombiztosítási jogszabályoknak megfelelő, 2021. augusztus 24-én kiállított orvosi igazolást haladéktalanul, még aznap az alperes részére átadta, így a keresőképtelenségét okirattal kétséget kizáróan igazolta.

[21] A bűncselekmény elkövetésének alapos gyanúja csak szigorú feltételek fennállása esetén alapozhatja meg az azonnali hatályú felmondást. A felperes késedelem nélkül – a kijárási időtartamot is érintő, javított – háziorvosi igazolást adott át az alperesnek, amellyel kapcsolatos kétely a háziorvossal lett volna tisztázható. Erre azonban nem került sor az alperes részéről, ezért a bizalomvesztést ez nem alapozza meg. Az elsőfokú bíróság akként foglalt állást, hogy az azonnali hatályú felmondás bizalomvesztéshez vezető első indoka nem valós és nem okszerű.

[22] A felmondás második indoka sem nyert bizonyítást: azaz nem igazolt, hogy a felperes veszélyeztetett terhesként tanúsított magatartása (nyaralás, fürdőzés, bevásárlás, kirándulás) a magzatra negatívan hatott. Az elsőfokú eljárásban a felperes indítványára beszerzett aggálytalan igazságügyi orvosszakértői vélemény rögzítette, hogy a felperes az alperes által kifogásolt magatartásával az adott egészségügyi állapotában magzata életét nem veszélyeztette, ezért az azonnali hatályú felmondás bizalomvesztéshez vezető második indoka sem tekinthető valósnak.

[23] Alaptalanul hivatkozott a bizalomvesztés okaként az alperes arra is, hogy 2021. augusztus 24-én a felperes hangfelvételt készített, továbbá azt a kérése ellenére sem küldte meg részére. A hangfelvételhez az alperes hozzájárult, ezért annak készítése jogszerű, az alperes részéről bekövetkezett bizalomvesztést nem indokolja. A hangfelvétel megküldésének elmulasztását a felperes maga sem vitatta, így a bizalomvesztés ezen indoka valós, azonban okszerűen ez sem alapozza meg az azonnali hatályú felmondást. Ezen mulasztásra egyrészt magyarázatul szolgál a felperes 2021. augusztus 24-i kórházi tartózkodása, valamint az alperes által előzetesen jelzett azon körülmény, hogy az ezt követő két napban nem volt elérhető. A fentiek mellett a kötelezettségszegés ezen csekély mértéke a bizalomvesztést nem támasztja alá, és az azonnali hatályú felmondást okszerűen nem alapozhatja meg.

[24] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes az azonnali hatályú felmondással a felperes munkaviszonyát jogellenesen szüntette meg, ezért a felperes által igényelt jogkövetkezmények megfizetésére köteles.

[25]

Az elsőfokú bíróság az Mt. 82. § (1) és (2) bekezdésében írtak alkalmazásával vizsgálta a kereseti kérelem összességét figyelemmel az alperes – Mt. 166. § (1) bekezdése értelmében -, az okozati összefüggés hiányára alapított, és a 166. § (2) b) pont szerinti, a felperes kizárólagos és elháríthatatlan felperesi magatartásra hivatkozó védekezésére is.

A felperes a társadalombiztosítási ellátásoktól kétséget kizáróan a munkaviszonya jogellenes megszüntetése miatt esett el, ezért az okozati összefüggés hiányára az alperes alappal nem hivatkozhat.

A jogviszonyt az alperes szüntette meg jogellenesen, ezért e körben a kizárólagos és elháríthatatlan felperesi magatartás kizárt.

Az Mt. 167. § (1) bekezdés alapján az előreláthatóság hiánya sem mentesíti az alperest a kártérítési felelősség alól, mivel a munkáltatónak számolnia kellett azzal, hogy munkaviszonya megszűnte hiányában a felperes a társadalombiztosítási ellátásokra jogosult lett volna.

Alaptalanul hivatkozott az alperes az Mt. 167. § (2) bekezdése alapján a felperes vétkes közrehatására, és a kárenyhítési kötelezettsége elmulasztására is. Sem 2021. szeptember 1.

napiját követően, a veszélyeztetett terhesség ideje alatt, sem pedig – a kötelező egészségbiztosítás ellátásairól szóló 1997. évi LXXXIII. tv. 42/A § alapján – a gyermekgondozási díjra jogosultság időtartama alatt a felperes munkát végezni nem köteles, így kárenyhítési kötelezettség sem terheli.

[26] A felperes Mt. 82. §. (1) bekezdésén alapuló kárigényének összecszerúsége tekintetében az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a perbeli időszakban hatályos Mt. 128. § (1) bekezdése alapján a felperes az első gyermeke harmadik életévének betöltéséig fizetés nélküli szabadságát töltötte, gyermekgondozási díjban az első gyermeke kétéves koráig, azaz 2021. augusztus 2-áig részesült.

A felperes 2021. július 12-én a GYES-re vonatkozó jogosultsághoz kért munkáltatói igazolást – amelyet az alperes ki is állított részére –, a felperes azonban a fizetés nélküli szabadság megszüntetését – az Mt. 133. § (1)-(2) bekezdésében és az Mt. 15. § (1) bekezdésében és 22. §-ban foglaltaknak megfelelően – írásban nem kérte. A felperes a fizetés nélküli szabadság megszüntetése hiányában az első gyermeke hároméves koráig gyermekgondozást segítő ellátásra volt jogosult. Az 1997. évi LXXXIII. törvény 47. § (2) c) pontja alapján azonban nem jár táppénz a gyermekgondozást segítő ellátás folyósításának idejére. A kifejtettek miatt a 2021. augusztus 3-ától 16-áig és 17-étől 30-áig terjedő időszakra vonatkozóan az orvosi igazolások a keresőképtelenséget alátámasztják, táppénzjogosultságot azonban nem alapoznak meg. Erre figyelemmel az elsőfokú bíróság a felperes kárigényét erre az időszakra vonatkozóan elutasította.

Ezen túlmenően azonban a felperes kártérítési igénye – a kereseti kérelemben foglaltak szerint – megalapozott, figyelemmel arra, hogy a kártérítés alapjául szolgáló ellátások a felperest a második gyermekre tekintettel megillették, amelytől a felperes a jogviszonya jogellenes megszüntetése miatt esett el. A felperes kárigényét az Mt. 82. § (1) és (2) bekezdésben foglaltaknak megfelelően 4.063.365 forint összegben bizonyította.

Az elsőfokú bíróság a felperes elsődleges kereseti kérelméről döntött, ezért az elmaradt jövedelem jogcímén előterjesztett igényt nem vizsgálta.

[27] A 1.500.000 forint összegű sérelemdíj megfizetésére vonatkozó kereseti kérelem elbírálása során az elsőfokú bíróság vizsgálta, hogy a felperes – a Ptk. 2:43. § a) pontjában írt – egészséghez fűződő személyiségi joga megsértése bekövetkezett-e.

A felperes a perben beszerzett orvosszakértői véleménnyel igazolta, hogy 2021. augusztus 24-én az alperes magatartása miatt kórházi kezelésre szorult maga és magzata életének védelme érdekében, ugyanis a stressz hatásának szerepe lehet a méhösszehúzódások, a görcsök kialakulásában, ilyen módon a fenyegető koraszülés megjelenésében. Az elsőfokú bíróság ennek alapján megállapította, hogy a felperes a munkaviszonyban történt események által kiváltott stressz és az augusztus 24-ei kórházi kezelése közötti ok-okozati kapcsolatot nagyfokú szinten valószínűsítette, ezáltal az egészséghez fűződő személyiségi joga sérelme bizonyítást nyert.

[28] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy tanúl magatartása vezetett ahhoz, hogy a közösségi hálózaton az ismerősökkel megosztott képekhez az alperes is hozzájutott; az alperes azonban nem tanúsított olyan magatartást, amely alapján a felperes – a Ptk. 2:43. § b) pontjában, és a magánélet védelméről szóló 2018. évi LIII. tv. 8. § (2) bekezdésében írt – a magánélethez való joga sérült volna.

[29] Az alperes a felperes később kifogásolt magatartásáról a megküldött fényképfelvételek útján szerzett tudomást, de ez önmagában nem jelenti a felperes által nevesített, a Ptk. 2:43. § e) pontjában írt, a személyes adatok védelméhez fűződő személyiségi joga megsértését.

[30] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes a felperesnek küldött négy e-mailben szereplő kijelentésekkel (bűncselekmény elkövetésének szándékossága, ügyeskedés, átverés), valamint az e-mailek további három személy részére való hozzáférhetővé tételével, a sértő kijelentések híresztelésével – a Ptk. 2:45. § (2) bekezdés alapján – a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát megsértette.

[31] Az elsőfokú bíróság akként foglalt állást, hogy a sérelemdíj kereseti kérelemben megjelölt 1.500.000 forint összege – az Mt. 9. § és a Ptk. 2:42.-2:54.§-ban írt szempontok alapulvételével – alkalmas a felperes által elszenvedett személyiségi jogi sérelem kompenzálására, figyelemmel arra, hogy a felperes egészséghez és jóhírnévhez fűződő személyiségi joga is sérelmet szenvedett, és a jogsértésre több alkalommal és több személy előtt is sor került, valamint a jogsértés a magzatra is negatívan hatott.

[32] Az elsőfokú bíróság részletesen indokolta, hogy – az alperes 4., 10., 25., 50., sorszámú beadványaiban a Pp. 4. §, 5. § (1) és (2) bekezdései, az Mt. 6. § (2) bekezdése és 7. § (4) bekezdései alapján a felperessel szemben indítványozott – pénzbírság kiszabását miért nem találta megalapozottnak. Ezzel kapcsolatban az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a felperes önmagában azzal, hogy az alperestől eltérő tényállításokat tett, illetve hivatkozott arra, hogy az alperes a veszélyhelyzetre is figyelemmel a hatályos jogszabályok tartalmát tévesen jelölte meg, nem járt el rosszhiszeműen. A felperes a bizonyítási érdekre vonatkozó tájékoztatást követően, a folytatólagos perfelvételi tárgyalás előtt csatolta az okirati bizonyítékait, ezért késedelem nem terheli. A felperes a 36/F/49. szám alatt a kitakart részek nélkül csatolta a 2021.július 19-i orvosi javaslatot, a fentiekre tekintettel rendbíróság kiszabása a felperessel szemben nem volt indokolt.

[33] Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy az alperes – a Pp. 203. § (1) bekezdés, a Pp. 7. § 11. pont, és a Pp. 521. § (2) és (3) bekezdésében foglaltak alapján – alaptalanul hivatkozik a keresetváltoztatás hatálytalanságára. A munkaügyi perekben a jogviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeként a keresetváltoztatás engedélyezése iránti kérelem előterjesztése nélkül a kereseti követelés összege felemelhető a per folyamán esedékessé váló részletekre a tárgyalás berekesztéséig. E tekintetben a (3) bekezdés alapján a fél a felemelt követelés tekintetében utólagos bizonyítással élhet, így bizonyítékait is csatolhatja, ezért a keresetváltoztatás nem volt hatálytalan.

[34] Az elsőfokú bíróság kitért arra is, hogy az alperes hatásköri és illetékességi kifogásai alaptalanok. A felek között munkaviszony állt fenn, amelynek jogellenes

megszüntetése miatt bekövetkezett kár, úgyszintén a munkáltató és a munkavállaló közötti személyiségi jogsértés a munkaviszonnyal okozati összefüggésben állt. Ebből következően a Pp. 508. § (1) a) pontja alapján a felek közti jogviszonyból származó per elbírálására a munkaügyi bíróság rendelkezik hatáskörrel. Az elsőfokú bíróság utalt arra, hogy a hatáskör nem a felperes által érvényesített szankció (jelen esetben kártérítés) függvénye.

Az elsőfokú bíróság leszögezte, hogy illetékességét az általános illetékességi szabályokon túl a Pp. 513. § (2) és (3) bekezdése is megalapozza.

[35] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperesnek a kereset visszautasítására és elutasítására tett indítványai a Pp. 170. §-ban és 284. §-ban írtaknak nem feleltek meg.

A keresetlevélből és a felperes 14. számú beadványából egyértelműen megállapítható a keresethalmazatban érvényesített igények és azok egymáshoz való viszonya is: a felperes kártérítés és azzal eshetőleges viszonyban elmaradt jövedelem megfizetése iránti igényt, továbbá sérelemdíj iránti keresetet terjesztett elő.

Az ítélet indokolása kitért arra is, hogy az elsőfokú bíróság felhívta a feleket a bizonyítási érdekről történő tájékoztatást követően bizonyítékaik becsatolására, és bizonyítási indítványaik perrendtartásszerű előterjesztésére, amelynek a felperes eleget tett.

[36] Az elsőfokú bíróság a Pp. 81. § (1) és (5) bekezdése, a 82. § (1) és (3) bekezdése, a 83. § (1) és (2) bekezdésében írtak alkalmazása mellett határozott a perköltség viseléséről.

[37] Az alperes a törvényes határidőben előterjesztett fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a kereset elutasítását, és a felperes perköltségben marasztalását kérte.

A másodlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére, és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására utasítására irányult.

[38] Az alperes fellebbezésében előadta, az ítéltábla tájékoztatásának függvényében az elsőfokú eljárás során szakértő által nem tisztázott, az alperes által előterjesztett bizonyítási indítványok tekintetében, valamint az elsőfokú eljárás során a szakértői szakvélemény felmerülését követően felmerült új tények vonatkozásában igazságügyi szakértő kirendelését is indítványozni tervezi a tárgyaláson.

[39] A fellebbezési érvelés szerint az azonnali hatályú felmondás indokolása okszerűen, összefoglalóan és folyamatában tartalmazta a bizalomvesztéshez és a munkaviszony fenntartásának ellehetetlenüléséhez, mint önálló felmondási okhoz vezető körülményeket. Az alperesi indokok valójában nem önálló felmondási alapok, hanem a bizalomvesztést, mint önálló felmondási alapot összességében alátámasztó érvek. Az elsőfokú bíróság mérlegelése azért kirívóan iratellenes és okszerűtlen, mert az egyes indokok okszerűségét és súlyosságát külön-külön vizsgálta, és elmulasztotta értékelni azt a lehetőséget, hogy az egyes indokok önmagukban nem, azonban összességükben vizsgálva már alátámasztják az azonnali hatályú felmondást megalapozó bizalomvesztést.

[40] Az alperes az Mt. 78. § (1) b) pontjára utalva kiemelte, hogy a munkaviszony megszüntetésére a munkavállaló olyan nem felróható, a munkaviszonyon kívüli magatartása miatt is sor kerülhet, amely konkrét kötelezettségszegés hiányában is ellehetetleníti a munkáltató számára a munkaviszony fenntartását.

Az alperes álláspontja szerint a munkaviszony megszüntetését a felek közti viszony megromlásának folyamata tette elkerülhetetlenné, amely azzal vette kezdetét, hogy a felperes a keresőképtelenségével kapcsolatban nem tájékoztatta megfelelően a munkáltatót, majd – a jogkövető magatartásra felszólítás ellenére – provokatívan fellépve, a megbeszélésről hangfelvételt készített, amelyet ígérete ellenére a munkáltató számára nem küldött meg.

[41] Az alperes álláspontja szerint a bírói pervezetés sértette a tisztességes eljáráshoz való jogát és a fegyveregyenlőség elvét. Az elsőfokú bíróság által a bizonyítási érdekre vonatkozóan adott tájékoztatás (2022. március 22-i tárgyalás) nem volt megfelelő, nem a felmondás bizalomvesztésre alapított indokából, hanem a felperes kötelezettségszegése (igazolatlan távollét) bizonyításának szükségességéből indult ki, emiatt az alperes nem került abba a helyzetbe, hogy a pernyertességéhez szükséges percelemekényeket meghatározza.

Az alperes kiemelte, hogy a bizonyítási érdekre vonatkozó tájékoztatását követően eljárási kifogást is terjesztett elő, amelyet azonban az elsőfokú bíróság alakszerűen nem bíralt el. Ezért számára a bizonyítási érdeke, és a bizonyítás iránya nem volt egyértelmű. Az alperes utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság a 62.M.70.116/2021/63/III. számú végzésével vélhetően az ezen a napon előterjesztett alperesi eljárási kifogást bírálta el.

[42] Az alperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a Pp.253. § b) pontjában foglaltaknak nem tett eleget, ezért az elsőfokú ítélet ezen okból is olyan súlyú eljárási hibában szenved, amely alapot ad annak hatályon kívül helyezésére, ugyanis az elsőfokú bíróság a bizalomvesztés körében megfosztotta a jogi képviselő nélkül eljáró alperest a bizonyítás lehetőségétől.

[43] A fellebbezés szerint az elsőfokú bíróság – az ezt vitató alperesi álláspont ellenére – a rendelkezésre álló bizonyítékokból tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes 2021. július 27-én tájékoztatta a munkáltatót, hogy keresőképtelen. Az A/4. számú bizonyíték, valamint tanú tanúvallomása (2022. június 8-i tárgyalás) azt támasztja alá, hogy a felperes július közepén közölte, hogy a második gyermekét várja, és első gyermeke kétéves korától táppénzen lesz.

A valóságnak tehát az felel meg, hogy a munkáltató a felperes keresőképtelenségéről a betegség/keresőképtelenség okáról először a 2021. augusztus 24-én visszamenőleges időtartamra kiállított keresőképtelenségi igazolásból szerzett tudomást.

A tájékoztatási és együttműködési kötelezettség felperes részéről történő megszegésének, a keresőképtelenségi igazolás átadásának, illetve az abban való akadályozottsága közlésének és az e körben megállapított tényállásnak azért van jelentősége az azonnali hatályú felmondás jogszerűsége elbírálása szempontjából, mert ennek alapján alappal merült fel az alperesben,

hogy a felperes a táppénzigénylésre vonatkozó szabályok megkerülésével kíván eljárni, ami a bűncselekmény megalapozott gyanúja mellett a munkaviszony – bizalomvesztésre alapozott – azonnali hatályú felmondásához vezetett.

[44] Az alperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság téves, contra legem jogértelmezése eredményezte azon ítéleti megállapítást, hogy a felperes részére 2021. augusztus 3-án a keresőképtelen állományba vételről nem kellett igazolást kiállítani. A 26/2021. Kormányrendelet 4. § 50. pontja ugyanis a perrel érintett időszakban hatályban tartotta a 657/2020. (XII.24.) Kormányrendelet 1. §-át, amely azonban nem mentesítette az orvost azon kötelezettsége alól, hogy a keresőképtelen állományba vételről szóló okiratot kiállítsa és eljuttassa a beteg részére, pusztán annak módját könnyítette meg lehetővé téve az okirat elektronikus úton történő eljuttatását a beteghez.

Az alperes kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a 2020. március 23-ától vonatkozó EMMI tájékoztatást félreértelmezte, ugyanis a keresőképtelenséget megállapító igazolásra nem az EMMI tájékoztató, hanem a fentiekben hivatkozott jogszabály vonatkozik. Utalt az alperes arra is, hogy az EMMI tájékoztatás jogszabályokat nem írhat felül.

[45] Az alperes hangsúlyozta, hogy jogellenes a házi orvos azon eljárása, miszerint a felperest keresőképtelen állományba vette, azonban erről nem állított ki igazolást. Az alperes az azonnali hatályú felmondásban arra hivatkozott, hogy a keresőképtelenségi igazolás kiállítására nem a jogszabályoknak megfelelően került sor, ezt azonban az alperes sem a munkavállaló kötelezettségszegéseként értékelte. A felek közti viszony megromlásához jelentősen hozzájárult az, hogy az alperes ezen jogsértésre többször felhívta a felperes figyelmét, aki azonban nem tette meg az adott helyzetben tőle elvárható lépéseket ezen jogsértés kiküszöbölésére.

Az alperes azzal is érvelt, hogy a munkáltatónak az azonnali hatályú felmondáson kívül nincsenek más jogszerű eszközei arra, hogy a munkavállalót jogkövető magatartásra kényszerítse.

[46] Az alperes kifogásolta a fellebbezésében azt is, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztotta a keresőképtelenségi igazolás, mint közokirat valóságának hivatalból történő vizsgálatát, mivel az okirat kiállítására nem a 102/1995. Korm. rendelet szabályi szerint került sor. Az alperes értelmezése szerint az ügyben kirendelt igazságügyi orvosszakértő megdöntötte a házi orvosi okiratban foglaltak valóságtartalmát, mivel megállapította, hogy a házi orvos által kiállított igazolásban meghatározott időszakban a felperes nem volt veszélyeztetett terhes, ezen kórisme legfeljebb 2021. augusztus 24-től állapítható meg.

A házi orvos által jelen eljárás során vizsgált, általa kiállított okirat a Pp. 323. § (1) bekezdése értelmében nem tekinthető közokiratnak. A keresőképtelenség igazolás a kötelező egészségbiztosítás ellátásairól szóló 1997. évi LXXXIII.tv. (a továbbiakban: Ebtv.) 45. § (3) bekezdésébe is ütközik, mivel ezen rendelkezés szerint a keresőképtelenség legfeljebb öt napra visszamenőleg igazolható.

Az alperes álláspontja szerint tehát az elsőfokú bíróság a fenti tartalmi és formai követelmények teljesülésének hiányában, jogsértő módon tekintette közokiratnak a háziorvosi igazolást, és ezen alapul a tényállás – keresőképtelenség bizonyítottságára vonatkozó –, kirívóan okszerűtlen mérlegelése és a jogszabályokkal ellentétes jogértelmezés.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása önmagának is ellentmondó, a logika szabályaival ellentétes érvelést tartalmaz: a felperes 2019. december 16. napjától fizetés nélküli szabadságon volt, amelynek megszüntetését írásban nem kezdeményezte, ugyanakkor az elsőfokú bíróság – jogsértő módon – azt állapította meg, hogy 2021. augusztus 3-tól 16-ig a felperes keresőképtelen állományban volt.

[47] Az alperes a fellebbezésében kifejtette, hogy a felperes azon magatartásával, hogy a fizetés nélküli szabadság tartama alatt, a táppénzre való jogosultságot kizáró, az Ebtv. 47.§. (2) c) pontja, és az alperes ezirányú felszólítása ellenére továbbra is a táppénzre való jogosultság elérésére törekedett, bűncselekmény gyanúját vetette fel, amely megalapozta az alperes részéről a bizalomvesztést, és az ezen alapuló azonnali hatályú felmondás indokoltságát.

Az alperes részéről ezen helyzetben a felperessel való együttműködés a 2012. évi C. törvény Btk. 395. § (1) bekezdésébe ütköző, visszaélés társadalombiztosítási, szociális vagy más jóléti juttatás bűncselekmény elkövetéséhez való segítségnyújtást is megalapozhatott volna.

[48] Az alperes a fellebbezésében is hivatkozott arra, hogy a felperes azon magatartása, miszerint előzetesen megegyezett kezelőorvosával a veszélyeztetett terhesség időpontjában, azaz a közokiratba foglalt adat tartalmában – noha veszélyeztetett terhesség a jövőre nézve nem állapítható meg –, továbbá megegyezett a táppénzes állományról, a Btk. 342. § (1) c) pontja értelmében az okirathamisítás gyanúját, valamint a Btk. 373. § (1) bekezdése alapján a csalás gyanúját alapozza meg.

A bíróság ítélete tévesen tartalmazza és alapozza a megállapításait arra, hogy az alperesnek lenne olyan kötelezettsége, miszerint bűncselekmény megalapozott gyanújához kérni kell a keresőképtelenség felülvizsgálatát, vagy feljelentési kötelezettsége lenne.

[49] Az alperes álláspontja szerint a felmondás második indokát érintően nem annak van jelentősége, hogy a felperes veszélyeztetett terhesként a Balatonban fürdőzve és strandolva, bevásárlóközpontban vásárolgatás közben magzata életét veszélyeztette-e, hanem annak, hogy ezen magatartásával hozzájárult a bizalomvesztéshez. Az alperes szerint sem az orvosi dokumentáció, sem a beszerzett orvosszakértői vélemény nem támasztja alá, hogy a felperes 2021. július 19. és augusztus 25. között veszélyeztetett terhes volt.

[50] Az alperes a felmondás hangfelvétellel kapcsolatos, harmadik indoka tekintetében hangsúlyozta, hogy a hangfelvétel készítése önmagában rontja a munkakapcsolatot, és további okokkal együttesen olyan mértékű bizalomvesztéshez vezet, amely az azonnali hatályú felmondás alapjául szolgálhat. Ennek alátámasztására az alperes több eseti döntésre hivatkozott (Kúria Mfv.II.10.286/2016/6., BH2006.201., Mfv.I.10.436/2018/6.,

Mfv.I.10.592/2011/9., Mfv.I.10.005/2011/5., Mfv.I.10.322/1996., EBH2016.M.28., Győri Ítéltábla Mf.V.30.043/2022/5.).

[51] Az alperes a fellebbezésében kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság ítélete nem egyértelmű abban a tekintetben, hogy a 4.063.365 forint megfizetésére a bíróság pontosan milyen jogcímen kötelezte az alperest, azt egyéb kárként, vagy elmaradt jövedelemként ítélte meg a felperes javára.

[52] Az alperes fenntartotta azon érvelését, hogy a hatályos Mt. szabályai szerint a felperes által igényelt anyasági ellátások sem egyéb kárként, sem elmaradt jövedelemként nem érvényesíthetőek az alperessel szemben.

A felperes munkaviszonya a megszüntető nyilatkozattal, 2021. augusztus 31. napjával attól függetlenül megszűnt, hogy a bíróság azt utóbb jogellenesnek minősítette. Ebből az is következik, hogy a felperes által követelt kár a munkaviszony jogellenes megszüntetésével nem áll ok-okozati összefüggésben, ugyanis a felperes által igényelt juttatások a munkaviszonyban töltött időhöz kapcsolódnak.

A perbelivel egyező munkavállalói igények munkaviszonnyal való összefüggését maga a jogszabály [Mt., Tbj. 5. § (1) a) pont] zárja ki azzal, hogy a munkaviszony és az annak alapján fennálló biztosítási jogviszony megszűnik az intézkedésben megjelölt napon.

A munkaviszony helyreállításának az eljárás alapján helye nincs, a munkaviszony jogellenes megszüntetése napjától az elbocsátott felperes 2021. augusztus 31. napját követő időszakra utólag sem minősülhet biztosítottnak. A felperes kereseti követelése teljes mértékben jogalap nélküli.

[53] A felperes tehát nem az alperes jogellenes intézkedése miatt esett el a 2021. augusztus 31. napját követő időszakra ezen juttatásoktól, hanem mert ezen juttatások a munkaviszony megszüntetését követően a hatályos jogszabályok szerint munkaviszony (helyreállítása) hiányában nem is járnak neki. Erre való tekintettel a felperes többszöri és ismételt keresetmódosításai ellenére valójában nem jelölt meg olyan jogalapot, amelyből pernyertessége esetén az általa igényelt követelés következhetett volna, ezért a keresetet a bíróságnak a Pp. 170. § (2) b), c) és d) pontjainak megsértésére hivatkozással és a Pp. 176. § (2) e) pontja alapján vissza kellett volna utasítania.

[54] Az alperes kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a felperes kárenyhítési kötelezettségét teljes mérték figyelmen kívül hagyta. Kiemelte, hogy a felperes nem volt veszélyeztetett terhes, várandóssága nem betegség, így munkára jelentkezhetett volna, ezáltal jogosult lett volna 2021. szeptember 1. napját követően alanyi jogon álláskeresési járadékra. Ezzel szemben a felperes semmilyen intézkedést nem tett jövedelme pótlására, és biztosítotti jogviszonya helyreállítására. Tekintettel arra, hogy a felperes akár a teljes kárát is enyhíthette volna amennyiben formanyomtatvánnyal biztosítási jogviszonyt és jövedelepótló ellátásokat szerez a második gyermeke hároméves koráig, az alperes kérte a felperes keresetének a kártérítési igény tekintetében való elutasítását, illetve annak 100.000 forintra mérséklését.

[55] Az alperes a sérelemdíj igény tekintetében kiemelte, hogy a felperes nem jelölte meg, hogy az egyes személyiségi jogsérelmek az összességében követelt 1.500.000 forint sérelemdíjból milyen összeget tesznek ki. Feltételezve az 1.500.000 forintból az egyes jogsértésekre tekintettel megállapítható egyenlő arányú sérelemdíjakat, a bíróság elmulasztotta a sérelemdíj összegét leszállítani a teljes sérelemdíj felére, tehát 750.000 forintra annak alapján, hogy az adatvédelmi jogsértés, valamint a magánélethez való jog megsértése nem volt megállapítható.

[56] A sérelemdíj vonatkozásában az elsőfokú bíróság az ítéletében mellőzte annak megállapítását, hogy történt-e egészségsérelem, pusztán azt állapította meg, hogy a felperes kórházban töltött egy éjszakát és magnéziumot kapott, injekcióban részesült. Az elsőfokú bíróság ebben a körben teljes mértékben elmulasztotta értékelni az alperes által már részletesen kifejtett hivatkozásokat, miszerint a felperesnél szakértői bizonyossággal egészségsérelemet nem lehetett megállapítani, a 2021. augusztus 30-án kelt orvosi dokumentáció szerint veszélyeztetett terhesség nem állt fenn, 2021. augusztus 25-én felperes a kórházból saját felelősségre távozott, a szülés tényleges megindulása nem következett be. A szakértő pusztán általánosságban nyilatkozott a veszélyeztetett terhesség kialakulásának lehetséges okairól.

[57] Az elsőfokú bíróság az orvosszakértő kirendelése során számos, az alperes által feltenni indítványozott releváns kérdést mellőzött, továbbá nem tájékoztatta a jogi képviselő nélkül eljáró alperest a magánszakértő bevonásáról, új szakértő kirendeléséről, ezáltal ellehetetlenítette az alperesi bizonyítást. Az elsőfokú bíróság tényállás-, és jogszabályellenes következtetéseket vont le az ítéletben az alperes terhére; az ítélet [26] pontjában éppen olyan okból marasztalta el az alperest, amelyet az alperes a szakértőnek feltett kérdések kel kívánt alátámasztani. Az alperes álláspontja szerint a szakvélemény még csak utalás szinten sem tartalmazza az alperes magatartására vonatkozóan az ok-okozati összefüggést. A felperes nem bizonyította a Pp. által megkövetelt módon és mértékben, hogy az alperesnek tudható be a kórházba kerülése és nem pl. saját érzékenysége. Alperes számára a kúriai joggyakorlat alapján egyértelmű, hogy a sérelemdíj vonatkozásában szakértővel kell bizonyítania a bekövetkezett kár mértékét, melyre még csak bizonyítási indítvány sem született, így a keresetlevél e tekintetben elbírálásra alkalmatlan.

[58] Az alperes vitatta, hogy a felperes jó hírnevét megsértette, mivel kifogásolt állításai nem voltak valótlank, továbbá a felperes nem jelölte meg, és nem is bizonyította, hogy mely valós tény került és miért valótlank színben feltüntetésre. Utalt arra, hogy a jogszerű hátrány kilátásba helyezése kizárja a jogellenességet.

[59] Az alperes a bűncselekmények megalapozott gyanújához a tényállításokat is mellékelte és megjelölte, hogy milyen okból merült fel bűncselekmény megalapozott gyanúja. Alperes hangsúlyozta, hogy a munkáltató fellépését, magatartását azt tette szükségessé, hogy a munkavállaló a kialakult helyzetben semmilyen együttműködési szándékot nem mutatott. A felperes munkaviszonyának azonnali hatályú megszüntetését is ezen viselkedése tette szükségessé. A munkáltatói tájékoztatások célja az volt, hogy elősegítse a felperes jogkövető magatartását.

[60] Az új Ptk. tanácsadó testület sérelemdíj iránti igény érvényesítésével kapcsolatos véleménye alapján sem állapítható meg a magatartás jogsértő jellege, ha azzal az alperes törvényes kötelezettségének tesz eleget. A bűncselekmények megalapozott gyanúja esetén a szükséges és jogszerű intézkedések megtétele éppen ilyen kötelezettség, amely a magatartás jogsértő jellegét kizárja.

[61] Az alperes sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztotta értékelni és indokolni, hogy az alperes hogyan sértette meg a felperes jóhírnevét. Hivatkozott arra, hogy a személyiségi jogsértés megállapításának nem automatikus következménye a sérelemdíj megítélése (BH2016.241). A sérelemdíj mértékének meghatározásánál a Győri Ítéltábla Mf.30.068/2021/10. számú döntésére is hivatkozott. A joggyakorlat egyértelmű abban a tekintetben, hogy önmagában nem szolgálhat sérelemdíj alapjául a fél, vagy a tanú szubjektív sérelemérzete (Mfv.X.10.064/2020/4., Mfv.II.10.249/2019/7.). Jelen ügghöz hasonló tényállású ügyben a Kúria egyértelműen arra az álláspontra jutott, hogy nem jár sérelemdíj még olyan esetben sem, ahol rendőrségi feljelentést követően megszüntették a büntető eljárást (Mfv.I.10.245/2018/4., EBH.2019.M.1.). Amennyiben egy magatartással kapcsolatosan felmerül a bűncselekmény alapos gyanúja, még a bűncselekmény beigazolódása hiányában sem teremt olyan helyzetet, amely sérelemdíjra tenné jogosulttá a munkavállalót. Az irányadó polgári és az ezzel egységes munkajogi gyakorlat alapján a bűncselekmény elkövetését állító feljelentés még akkor sem valósítja meg a jóhírnev sérelmét, ha a büntető eljárás nem vezet a sérelmezett személy bűnösségének megállapításához.

[62] Az alperes utalt arra, hogy a felperes a levelezésben a további munkavállalók részvételét soha nem kifogásolta. A munkajogi gyakorlat ismeri annak lehetőségét, hogy a munkavállaló kéri az adatai zártan kezelését, de ez esetben sem jelent személyiségi jogsértést az, hogy a munkaügyekkel foglalkozók megismerik a munkaügyi akta tartalmát. Az alperes állította, hogy jogosulatlan személlyel nem közölt semmilyen tényt, adatot, véleményt, és ennek ellenkezőjét a felperes sem bizonyította.

[63] A sérelemdíj összegszerűsége vonatkozásában a felperes semmilyen formában nem bizonyította, hogy a személyiségi jogsértéssel okozati összefüggésben megnehezült volna az életvitele.

[64] Az alperes sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztott az alperes bizonyítási indítványairól intézkedni, így az osztrák biztosítót nem kereste meg, hogy Ausztriából társadalombiztosítási ellátásra jogosult volt-e a felperes.

[65] Az alperes az eljárás során többször vitatta a felperes jogi képviselője által előterjesztett költségeket, a képviselő a költségjegyzéken szokatlanul nagy összegű költségigényt terjesztett elő. Kérte, a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet szerint állapítsa meg a perköltséget a bíróság.

[66] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes perköltségben marasztalását kérte.

[67] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen és teljeskörűen állapította meg a tényállást, abból helytálló jogi következtetést vont le. Az elsőfokú bíróság az általa felhívott Mt. 82. § (1) bekezdését, 83. § (3) bekezdését, továbbá az Mt. 9. § (1) bekezdése alapján a Ptk. 2:52. § (2), (3) bekezdését, valamint a 2:53. §-át ugyancsak helyesen alkalmazta.

[68] Alperes alaptalanul sérelmezi, hogy az elsőfokú bíróság mellőzte a bizalomvesztés körében előterjesztett bizonyítási indítványát, mivel alperes nem terjesztett elő bizonyítási indítványt még a fellebbezésében sem.

A Pp. 237. §-a, a 253. §-a, a 265. §-a és az 522. §-a alapján a felperes valóság és okszerűség vitatására tekintettel az alperest terhelte az indokok valóságának és okszerűségének bizonyítása.

Az elsőfokú bíróság rámutatott a bizalomvesztéssel kapcsolatban irányadó bírói gyakorlatra (Mfv.I.10.26/2018/4., Mfv.I.10.123/2019/5., Mfv.X.10.256/2019/7., EBH1999.147., Mfv.VIII.10.046/2022/5.). A felperes a felmondás időpontjában munkavégzést nem folytatott, emiatt munkavégzésével összefüggésben nem tudott bizalomvesztést okozó magatartást tanúsítani.

Az alperesi felmondás indoka nem volt valós és okszerű, a felperes tájékoztatási kötelezettségét teljesítette, bűncselekményt nem követett el, nem tanúsított etikailag kifogásolható magatartást.

[69] Az alperes magatartása, és a pszichés nyomás hatására a felperesnél a terhességével kapcsolatban állapotromlás következett be és emiatt kórházi ellátásra szorult, amely események között az ok-okozati összefüggés az időpontok közelsége miatt egyértelműen megállapítható.

[70] Nem a felperes, hanem az alperes magatartása volt etikátlan több szempontból is: megkérdőjelezte egy szakorvos által kiállított veszélyeztetett terhesség tényét orvosi szakképesítés hiányában; megkérdőjelezte a szülész-nőgyógyász, és a háziorvos által kiállított közokiratok jogszabályi megfelelőségét, érvényességét, állításait bizonyítani nem tudja; büntető feljelentést helyezett kilátásba, amelyhez nem volt megfelelő bizonyítéka; a személyi asszisztens által a közösségi oldalon felperesről talál fotókat megtekintve megsértette felperes személyes adatok védelméhez és magánélethez való jogát. Az elsőfokú bíróság a felmondás egyes indokait részletezve, jogesetekre hivatkozva egyenként megvizsgálta, ez azonban nem jelenti azt, hogy azokat összességében nem értékelte.

[71] Az alperes által hivatkozott „fegyverek egyenlőségének elvét” a Pp. nem tartalmazza, jelen eljárásban ebben a formában nem értelmezhető. Az elsőfokú bíróság pervezetése körében eljárási szabályokat nem sértett, és a Pp. 384. § (1) bekezdése értelmében az ítélet hatályon kívül helyezésére önmagában nem szolgálhat alapul, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság anyagi pervezetésével nem ért egyet.

[72] Az alperes helytelenül értelmezte az orvosi igazolás kiállításával kapcsolatos szabályokat. A felperes nem azt jelezte az alperes felé, hogy beteg lesz, hanem hogy

keresőképtelen lesz. Ebben a tekintetben az alperes nem teljesítette munkáltatóként együttműködési kötelezettségét.

Az alperes az azonnali hatályú felmondását bizalomvesztésre alapította, a jogszabályok kikerülését feltételezte, etikai meggyőződésére alapozta ezt. A felperes nem tanúsított olyan magatartást, ami a munkaviszony fenntartását lehetetlenné tette. Az orvosi igazolások hitelességének kérdése nem róható a felperes terhére, azokat nem ő állította ki. A munkaviszony megszüntetésével a felperes mindennemű TB-ellátástól elesett, s ezzel a munkáltatónak tisztában kellett lennie.

[73] A sérelemdíjjal kapcsolatban felperes egyetértett a bíróság ítéletének indokolásával. A felperesnek két személyiségi joga sérült, a jogsértés több alkalommal történt, a jogsértés miatt a felperesnek kezelésben is kellett részesülnie, a jogsértés a felperesen kívül magzata egészségét is veszélyeztette. Az alperes által hivatkozott a rendőrségi feljelentéssel kapcsolatos kúriai döntés nem alkalmazható jelen ügyre, mert a személyiségi jogsértést nem csupán a feljelentéssel fenyegetőzéssel valósult meg, hanem több aspektusa is volt.

[74] törvényes képviselő az alperes nevében lépett fel minden alkalommal a felperessel szemben. Amennyiben erre nem lett volna jogosultsága, úgy álképviselőként járt volna el. Felperes álláspontja szerint, mint törvényes képviselő a cselekményei az alperes cselekményeinek tudhatók be, a személyiségi jog megsértése megáll.

[75] Az elsőfokú bíróság perkoltszámításnál a Pp. 83. § (2) bekezdését helyesen alkalmazta.

[76] Az alperes fellebbezése alaptalan.

[77] A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között felülvizsgálva (Pp. 370. § (1) bekezdés) megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást teljeskörűen lefolytatta, ennek során az ítélet hatályon kívül helyezésére alapot adó, lényeges eljárási szabályt nem sértett. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok okszerű, a Pp. 279. § -ban foglaltaknak megfelelő értékelésével helyes tényállást állapított meg, amelyből helytálló jogi következtetést levonva, a vonatkozó anyagi jogszabályok megfelelő alkalmazásával foglalt állást a felperes munkaviszonyának jogellenes megszüntetése, és annak jogkövetkezményei kérdésében, és megalapozottan döntött az alperes által a felperes javára fizetendő kártérítés és sérelemdíj összegéről is.

[78] Az ítéltábla az érdemi döntés részletesen kifejtett indokaival egyetértett, azok ismételését mellőzve a fellebbezésben foglaltakra tekintettel az alábbiakat emeli ki.

[79] Az ítéltábla a Pp. 369. § (1) bekezdése alapján vizsgálta az elsőfokú bíróság eljárásának szabályszerűségét, valamint az elsőfokú bíróság azon végzéseit, melyeket az ítéletben indokolt, valamint az alperes által az ítélettel szemben előterjesztett fellebbezésben támadott.

Ezzel kapcsolatban az állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság az alperes által az eljárás szabálytalansága ellen előterjesztett kifogást 63/III. számú indokolt végzésével elbírálta, ennek során az irányadó anyagi jogszabályok talaján [Mt. 78. § (1) bekezdés, 64. § (2) bekezdés] a Pp. 237. § (2) és a 253. § b) pontjában előírt anyagi pervezetési kötelezettségének eleget tett (15. jegyzőkönyv 2. oldal), így ennek alapján az alperes az eljárási kötelezettségei teljesítésére lehetőséget kapott. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság a Pp. 156. § (2) bekezdése alapján az alperes kifogását alappal utasította el.

[80] A másodfokú bíróság a Pp. 369. § (2) bekezdésében írtaknak megfelelően az elsőfokú bíróság eljárását a felperessel szembeni pénzbírság kiszabására vonatkozó alperesi indítványokat, a hatásköri és illetékességi kifogásokat, a keresetváltoztatás hatálytalanságára vonatkozó kifogását is elbírálta, döntésének az ítélet [107]-[114] bekezdéseiben megfelelő indokát adta, amellyel az ítéltábla – a szükségtelen ismétlést mellőzve – egyetértett.

[81] Az ítélet anyagi jogi felülbírálata körében a Pp. 369. § (3) bekezdésre utalva a másodfokú bíróság rámutat, hogy az alperes alaptalanul vitatja fellebbezésében mind a bizonyítékok elsőfokú bíróság általi értékelését, mind a megállapított tényállást. Az elsőfokú bíróság ítéletében tételesen és ellentmondásmentesen levezette, hogy melyik bizonyítékot miként értékelt.

[82] Az alperes által a fellebbezésében vitatott, és a másodfokú bíróság által a fentiekben már ismertetett számos tényállási elem közül annak van jelentősége, hogy a felperes a tájékoztatási- és együttműködési kötelezettségének tényszerűen eleget tett: 2021. július közepén tanúl útján, majd a munkáltatói jogkör gyakorlójával folytatott beszélgetésben az alperest a második terhességéről és várható keresőképtelenségéről megfelelően tájékoztatta. Ezt tanúl tanúvallomása és a munkáltatói jogkör gyakorlójának személyes nyilatkozata is alátámasztotta 25. jegyzőkönyv 4. oldal [9] bekezdés.

[83] Jelentősége van továbbá annak, hogy a háziorvos a 2021. június 21-én kelt szakorvosi táppénzjavaslat (14. irat) alapján vette a felperest keresőképtelen állományba, a keresőképtelenségre vonatkozó igazolást pedig a felperes, annak háziorvos általi kiállítását követően haladéktalanul a munkáltatója részére eljuttatta (keresetlevél melléklete és 22/F/45. számú irat).

[84] A keresőképtelenség Pp. 323. § szerinti közokirattal igazolt tényét nem kérdőjelezi meg az a körülmény, hogy a keresőképtelenség oka a tünetek (hasi görcsök) hátterében húzódó kórisme (veszélyeztetett terhesség) pontosan mikortól volt egyértelműen felállítható.

A tényállás alperes általi vitatására tekintettel az ítéltábla utal arra, hogy a COVID 19 világjárványra tekintettel bevezetett veszélyhelyzeti szabályozást is figyelembevéve a háziorvos a 102/1995. (VIII.25.) Korm. rendelet szerint állította ki az orvosi igazolásokat, amelyet a felperes haladéktalanul átadott az alperesnek. A háziorvos néhány napos késedelme a felperes terhére nem értékelhető.

[85] A másodfokú bíróság itt kitér arra, hogy az elsőfokú bíróság az elmaradt táppénz címén igényelt kártérítés megfizetésére irányuló kereseti kérelmet elutasította, ezen rendelkezéssel szemben a felek fellebbezést nem terjesztettek elő. A fellebbezési korlátokra tekintettel a fenti tényállási kérdéseknek csak annyiban van jelentősége, hogy a veszélyeztetett terhes felperes keresőképtelenségének időszaka alatt a munkahelyén kívül tanúsított magatartása az azonnali hatályú felmondás második indokát (ezen keresztül a munkáltatói bizalomvesztést) megalapozza-e.

[86] A másodfokú bíróság a fentiekkel összefüggésben utal arra is, hogy a táppénz folyósítására ténylegesen nem került sor, ilyen módon egymást kizáró társadalombiztosítási ellátások igénybevétele nem valósult meg, így sem a bűncselekmény elkövetése, sem annak alapos gyanúja nem merült fel.

[87] Az anyagi jogi felülvizsgálat körében a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az Mt. 78. § (1) bekezdés, és Mt. 64. § (2) bekezdése alapján – a Pp.237. § (2) és 253. § b) pontjában előírt pervezetési kötelezettségének megfelelően – helytállóan indult ki abból, hogy a felmondáshoz vezető folyamat, azaz mind a bizalomvesztés, mind annak indokai valóságát és okszerűségét az alperes munkáltatónak kell bizonyítania.

Az alperes által a munkaviszony megszüntetésének okaként megjelölt bizalomvesztés azonban olyan szubjektív körülmény, amelyet csak valós és okszerű tények támaszthatnak alá. Ennek megfelelően az elsőfokú bíróság a bizonyítékok megjelölése mellett vezette le, hogy a munkaviszony megszüntetésének első és második indoka (azaz a keresőképtelenség bejelentésének körülményei, annak igazolása, valamint a keresőképtelenség időtartama alatt terhesként tanúsított magatartás) nem valós és nem is okszerű; míg a harmadik indok (azaz a hangfelvétel megküldésének elmulasztása) valós azonban nem okszerű indok. Figyelemmel arra, hogy a felperes 2021. augusztus 24-én kórházban volt, az azt követő két napban pedig a munkáltatói jogkör gyakorlója jelezte, hogy nem elérhető, ezért a hangfelvétel megküldésének elmulasztása az együttműködési kötelezettség olyan csekély mértékű megszegése, ami a következő napon (2021. augusztus 27-én) az azonnali hatályú felmondást okszerűen nem támasztja alá.

[88] A felmondás első indoka tekintetében az ítéltábla megállapította, hogy a felperes bejelentési kötelezettségének, illetve az együttműködési kötelezettségének eleget tett, eljárása jogkövető volt. A tájékoztatási kötelezettség éppen az alperest terhelte abban a tekintetben, hogy tájékoztassa a felperest, a táppénz igénybevételehez a fizetés nélküli szabadság megszüntetését kellett volna kérnie írásban.

[89] A második indok tekintetében az ítéltábla kiemeli, hogy a felperesnek az érintett időszakban munkavégzési kötelezettsége nem volt, a kirándulás, a vásárlás közismerten a családi élet része, amely – a módosított, 7 órától 22 óráig tartó kijárási lehetőségre tekintettel is – az orvosszakértői vélemény szerint sem okoz olyan fizikai megterhelést, amely a magzatra vagy az anyára ártalmas volna.

[90] A másodfokú bíróság az orvosszakértői véleményre hivatkozva kiemeli, hogy éppen a munkahelyi stressz az, amely a magzat és az anya egészségét veszélyezteti, ahogy ezt a felperes 2021. augusztus 24-i kórházi ellátásának szükségessége is igazolja.

[91] Az elsőfokú bíróság tehát helyesen döntött a felperes munkaviszonya jogellenes megszüntetéséről és annak jogkövetkezményeként az Mt. 82. § (1) bekezdés alapján előterjesztett kártérítési igényéről is. Ezzel kapcsolatban az elsőfokú bíróság részletesen kifejtette, hogy az alperes alaptalanul hivatkozik az Mt. 166. § (1) bekezdése szerinti okozati összefüggés hiányára (ítélet [69] bekezdés), a felperes Mt. 166. § (2) b) pontja szerinti kizárólagos és elháríthatatlan magatartására (ítélet [70] bekezdés), valamint az Mt. 167. § (1) bekezdése értelmében az előreláthatóság hiányára, (ítélet [71] bekezdés), továbbá a felperes Mt. 167. § (2) bekezdése szerinti vétkes közrehatására (ítélet [72], [73] bekezdés).

Az elsőfokú bíróság indokát adta annak is, hogy a felperes kártérítési igénye milyen összegben megalapozott.

[92] A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróságnak azon, az ítéletben részletesen indokolt álláspontjával, hogy az alperes a 2021. augusztus 24-i eljárásával a felperes egészséghez fűződő személyiségi jogát, míg az ugyanezen a napon a felperesnek és más kollégáknak is megküldött e-mailben szereplő kifejezésekkel (szándékosan követett el bűncselekményt, átverés, méltatlan magatartás...) a felperes jóhírnevét sértette meg, és a felperesnek ezen magatartással okozott nemvagyonai sérelmet – a kereseti kérelemmel egyezően – 1.500.000 forint sérelemdíjjal ítélte kompenzálhatónak.

[93] A másodfokú bíróság ezzel kapcsolatban kiemeli, hogy az alperes alaptalanul érvel a fellebbezésében azzal, hogy a sérelemdíj összegének meghatározása során figyelemmel kellett volna lenni arra, hogy a keresetben megjelölt négy személyiségi jog helyett (egészséghez, jóhírnévhez, magánélethez, személyes adatok védelméhez fűződő jog) az alperes terhére két védett jogtárgy (egészség, jóhírnév) sérelme róható, így a sérelemdíj igény, legfeljebb 750.000 forint erejéig lehetne alapos.

[94] A másodfokú bíróság rámutat, hogy a személyiségi jog magánjogi védelmének középpontjában az emberi méltósághoz való jog áll, ez tekinthető a Ptk. 2:43. § -ban nevesített, valamint a nem nevesített személyiségi jogok „anyajogának” is. Ebből következően a személyiséget akár egy konkrét jogsértő magatartás, akár folyamatos, vagy ismétlődő jogsértő magatartás következtében ért jogsérelmet – a Ptk. 2:52. §-ban írt feltételek és szempontrendszer alapján – ám egységesen kell elbírálni. A több védett jogtárgy sérelme nagyobb súlyú jogsértést, nagyobb mértékű nemvagyonai sérelmet okoz, ezáltal az azt kompenzálni hivatott sérelemdíj magasabb összegben való megállapítását teszi szükségessé, azonban a sérelemdíj összege védett jogtárgyanként nem választható szét, nem számszerűsíthető, a bekövetkezett személyiségi jogi sérelem egységesen értékelendő a Ptk. 2:52. § (3) bekezdésében írt szempontok figyelembevételével.

[95] Az elsőfokú bíróság a felperes által elszenvedett személyiségi jogsérelmet a kifejtetteknek megfelelően értékelve helyesen határozta meg az annak kompenzálásához szükséges, egyben elegendő sérelemdíj 1.500.000 forintos összegét.

[96] A másodfokú bíróság álláspontja szerint a felperes javára megítélt perköltség csökkentése nem indokolt, az ügy egyszerű megítélésűnek nem tekinthető, figyelemmel

továbbá az eljárásban született beadványok jelentős terjedelmére, az azokban kifejtett szerteágazó érvelésre, az azok értékeléséhez szükséges munkaórák számára. Az elsőfokú bíróság helyesen alkalmazta a 32/2003.(VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ban írtakat.

[97] A kifejtettekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a Pp. 383. § (2) bekezdése és 386. § (4) bekezdése alapján annak helyes indokaira tekintettel hagyta helyben.

[98] A másodfokú bíróság az alaptalanul fellebbező alperest a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés szerint megállapított mértékű, áfát is tartalmazó ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség felperes részére történő megfizetésére.

[99] A Pp. 365. § (2) bekezdése értelmében az ítélet elleni fellebbezésnek nincs helye.

Győr, 2023. szeptember 5.

Dr.Bartus Erika s.k.
s.k.

a tanács elnöke

Dr.Sarmon Hedvig s.k.

előadó bíró

Dr.Mózsa Gábor

bíró